

[Carsten Andersen]

efter mine begreber er de herskende dem, der bestemmer. De, der bestemmer, er jo dem, der giver lovene, og det er dem, der giver retningslinjerne. Det er de retningslinjer, som jeg har påpeget her gang på gang.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er lidt trist, når vi drøfter et forslag, som man har gjort sig umage med at afgrænse, så der ikke kan være tvivl om, hvilken gruppe man taler om, at vi så i talerne fra ordfører efter ordfører kan høre, at ordførerne ikke har bestræbt sig på at forstå forslaget. Jeg har ikke skrevet i dette forslag, at for 10 arbejdsløse skal der ansættes 4 hver gang. Det, jeg har skrevet, tager sigte på at få en afgrænsning af, hvor langt ned i antal man kunne gå, fordi der er forskel på kommunerne. Minimum skal være 10 unge uddannelses- og arbejdsløse enlige kvinder med børn. Det er et minimumstal, der er tale om. Det er ikke et spørgsmål om, at der skal være 4 til 10. Man kan næsten ikke sige andet, end at det må være øjnene, der har læst det, der har været lidt galt med. Når jeg tænker på, at vi jo har drøftet noget, der lignede dette her, meget tidligere, er jeg lidt beskæmmet over, at den kan få lov at køre hele debatten igennem, at her kommer vi med et forslag, der siger, at for hver 10 skal der være 4 behandlere – og vi får hele svadaen om, at jo flere behandlere vi får, jo mindre nytte får de mennesker af det, som egentlig skulle have gavn af det.

Nå, det får nu være. Vi er så vant til i SF, at man altid skal fordreje kendsgerningerne, når man skal sige ord til SFs forslag. Vi går ufortrødent videre. Dette forslag er et forsøg på at bygge videre på de basisgruppeerfaringer, som kvindebevægelsen har gjort nu gennem mange år efterhånden. Dette, at man sætter nogle mennesker sammen, der kan drøfte, hvad de skal gøre ved deres egen situation, som er håbløs, og at de får støtte og vejledning i, hvad der kan gøres under de nuværende former, og hvad der bør kunne gøres, ved at der bliver nye tiltag på området, det er det, det handler om. Det handler ikke om unge kvinder, som skal have vejledning i skolen. Selvfølgelig skal de have det. Havde de fået en ordentlig vejledning i skolen og fået en ordentlig undervisning i, hvilken situation de ville komme i, hvis ikke de

fik en ordentlig uddannelse, havde vi ikke haft nødig at komme med sådan et forslag. Dette forslag handler om en klart afgrænset gruppe, nemlig dem, der sidder alene med et par børn eller ét barn, uden uddannelse, i arbejdsløshed og på en bistandshjælp. Vi ved fra al erfaring, at det meget vel kommer til at betyde, at deres børn igen er inde i en social cirkel, der ikke er til at komme ud af. Det er ikke alene for at hjælpe den enlige mor, der sidder i denne situation, men også for at forebygge, at børnene kommer i den samme situation.

Der er nogle, der har forstået det, det kan jeg høre, for der er nogle, der siger: vi er enige i intentionerne. Det er jeg glad for. Det var man også fra et flertals side, da vi fremsatte et forslag, der ligner dette meget, for et par år siden. Der var masser af ordførerne, som var enige i intentionerne i det. Derfor havde jeg selvfølgelig håbet, at ministeren havde løftet sløret lidt mere, når han siger: det er andre løsninger, der skal til, som er mere hensigtsmæssige. Han løftede ikke sløret for, hvad der kommer. Hvad er det, man vil gøre for denne gruppe? Mig bekendt er der ingen, der tager hånd om denne gruppe. Det får lov til at flyde, de får lov til at være på bistandshjælp, og de kører sig selv ud i en socialt mere og mere dårlig situation.

Jeg kan forstå på socialdemokratiet, at det stadig væk er enig i intentionerne, og det er jeg glad for, for det kan måske betyde, at vi kan arbejde videre med det i udvalget og måske nå frem til, at vi kan lave noget i fællesskab. Det har det desværre skortet på at vi har kunnet, selv om vi har været enige om intentionerne. Men lad os håbe, at der i hvert fald kan komme det ud af det, for det var jo forholdsvis positivt, hvad der blev sagt.

Jeg er selvfølgelig lidt ked af, at også fru Dorte Bennedsen havde en stiltfærdig undren over, at der ikke stod noget mere om vejledning og rådgivning og ligestillingskonsulenter i forslaget, og mente, at det var et rent reparationsforslag. Det er et rent reparationsforslag netop ud fra det, jeg har sagt. Det er en klart afgrænset gruppe, vi taler om her; det er dem, der sidder i en virkelig meget dårlig situation. Vi er jo enige om, at vi skal have bedre vejledning. Det var vi enige om i forbindelse med martspakken, og vi stemte sammen om nogle forslag dér.